

บรรณาธิการ
THANET
เศรษฐกิจ

จัดระเบียบการค้าใหม่ ไม่เลือกปฏิบัติ-SMEs อยู่รอด

ปี 2566 ล่าสุด ภาคการส่งออกของไทยที่เป็นรายได้หลักของประเทศ ยังมีสัดส่วนต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ หรือ GDP มากที่สุด(65%) เจาะลึกลงไป คู่ค้าอันดับ 1 ของไทยคือ จีน ที่มีสัดส่วนกว่า 18% ของการค้าไทยกับโลก (ไม่นับรวมอาเซียน)

โดยการค้าไทย-จีนปี 2566 มีมูลค่า 3.64 ล้านล้านบาท ไทยส่งออกไปจีน 1.17 ล้านล้านบาท และนำเข้า 2.47 ล้านล้านบาท ส่งผลไทยขาดดุลการค้าจีนกว่า 1.29 ล้านล้านบาท สูงสุดเป็นประวัติการณ์ โดยสินค้าที่ไทยนำเข้าจากจีนในกลุ่ม 10 อันดับแรก ที่มีส่วนทำให้ไทยขาดดุลการค้าจีน เช่น เครื่องจักรไฟฟ้า และส่วนประกอบ เคมีภัณฑ์, เครื่องใช้ไฟฟ้าในบ้าน, รถยนต์โดยสารและรถบรรทุก และผลิตภัณฑ์ทำจากพลาสติก เป็นต้น

นอกจากนี้การค้าออนไลน์ ที่เป็นการค้ายุคใหม่ สิ่งข้อได้แก่ปลายนิ้วจัดส่งสินค้าได้รวดเร็วทันใจยังเข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันของคนไทยมากขึ้นทุกวัน โดยสินค้าส่วนใหญ่ที่นำเข้ามาขายในช่องทางออนไลน์ก็เป็นสินค้าจากจีนอย่างที่ทุกคนทราบกันดี เพราะจีนถือเป็นโรงงานของโลก ผลิตสินค้าหลากหลาย าก ๆ (แมส) ทำให้มีต้นทุนที่ต่ำ ส่งผลให้มีสินค้าจากแดนมังกรทะลักเข้ามาขายในไทยทั้งออฟไลน์ และออนไลน์มากขึ้นทุกขณะ ลามกระทบอุตสาหกรรมภาคการผลิตในไทยอย่างหนักหน่วงในเวลานี้มากกว่า 30 กลุ่ม

ล่าสุดภาคเอกชน 3 สถาบัน หรือ กรร.ออกมาแสดงความกังวลกับสินค้าราคาถูกที่เข้ามาท่วมตลาดในประเทศราคาต่ำ โดยเข้ามาใช้ประโยชน์จาก Free Trade Zone เพื่อขายสินค้าในประเทศ รวมถึงยังมีการลักลอบนำเข้าโดยสำแดงข้อมูลเท็จเพื่อเลี่ยงภาษี ณ ด่านศุลกากร ส่งผลต่อยอดขายสินค้าของผู้ประกอบการไทยโดยเฉพาะ SMEs ไม่สามารถแข่งขันด้านราคาได้จกมีต้นทุนที่สูงกว่า

จึงเสนอให้ภาครัฐพิจารณาบทวนย้อนก่อนการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่ม หรือ VAT สำหรับการซื้อสินค้าออนไลน์ (จากทั่วโลก) ไม่เกิน 1,500 บาท เพื่อให้เกิดความยุติธรรมกับผู้ประกอบการในประเทศที่ต้องเสียภาษี VAT ตั้งแต่บาทแรกของสินค้าที่ผลิตและจำหน่าย และขอให้มีการทบทวนนโยบายและเงื่อนไขในการใช้สิทธิประโยชน์ใน Free Trade Zone

เรื่องไม่เสีย VAT และการใช้ช่องโหว่ของ Free Trade Zone ขายสินค้าในไทยนี่ เป็นเรื่องที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องของภาครัฐต้องพิจารณาบทวนเร่งด่วน รวมถึงการเพิ่มความเข้มงวดตรวจจับสินค้าที่สำแดงเท็จผ่านด่านศุลกากร ดุมเข้มสินค้าลักลอบนำเข้าตามแนวชายแดน การเร่งออกมาตราฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมให้ครอบคลุมและบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง

แต่ทั้งนี้ควรมุ่งไปที่การจัดระเบียบสินค้านำเข้าจากทั่วโลก ไม่ใช่มุ่งเฉพาะเจาะจงไปที่สินค้าจีน เพราะความจริงอีกด้าน จีนเป็นตลาดนำเข้าสินค้าไทยรายใหญ่ โดยสินค้าไทยที่พึ่งพาดตลาดจีนเป็นหลัก เช่น ผลไม้สด (สินค้าใหญ่สุดคือ ทุเรียน ที่จะเริ่มออกสู่ตลาดปลายเดือนกุมภาพันธ์ถึงถึงพฤษภาคม ปี 66 ไทยส่งออกทุเรียนไปจีน 1.37 แสนล้านบาท) นอกจากนี้มียางพาราและผลิตภัณฑ์ยาง ผลิตภัณฑ์มันสำปะหลัง เป็นต้น

ดังนั้นในการเฝ้าระวังการใด ๆ ของไทย ต้องใช้เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมกับผู้ประกอบการในประเทศโดยไม่เลือกปฏิบัติ ว่าค้าหรือสินค้าจะมาจากประเทศใด ขณะเดียวกันต้องมีวามระมัดระวังในมิติระหว่างประเทศ ต้องไม่ให้เกิดความสัมพันธเพราะหากไทยใช้มาตรการเจาะจงไปที่จีน และทำให้เขา มองว่าไทยทำการค้าที่ไม่เป็นธรรม อาจนำมาซึ่งมาตรการตอบโต้ทางการค้า ทำให้ไทยได้ไม่คุ้มเสีย

คำคนคมคิด

เงินดิจิทัลวอลเล็ต เป็นนโยบายที่รัฐบาลได้ตกลงไว้ต่อรัฐสภา และเป็นความต้องการของคนโดยส่วนใหญ่

นายภูมิธรรม เวชยชัย
รองนายกรัฐมนตรี และส.ว. พาณิธิย์

วันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2567

อดีตเลขาธิการสภาธุรกิจไทย-เมียนมา และรองประธานสภาองค์กรนายจ้างผู้ประกอบการค้าและอุตสาหกรรมไทย

สง ความกลางเมืองเมียนมา เริ่มจากปฏิบัติการ “พี่น้องภาคประชาฯ 1027” ผ่านมา 4 เดือนเศษ สัณญาณรัฐบาลตัดมาต่อของ พลเอกมิน อ่อง หล่าย

ทำท่าเหมือนพลังถูกกองทัพชาติพันธุ์กวตริ่งพื้นที่สำคัญไปเกือบครึ่งประเทศ ที่สำคัญเสียกำลังทหารไปมากทั้งเสียชีวิต-บาดเจ็บ-หนีทัพ และเปลี่ยนไปร่วมกับกลุ่มชาติพันธุ์

รัฐบาลย่างกุ้ง ตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ที่ผ่านมาบังคับใช้กฎหมายเขตทหาร พลเมืองทุกคนชายอายุ 18-35 ปี และผู้หญิงอายุ 18-27 ปี ต้องเป็นกองกำลังทหารประจำการ การเกณฑ์ทหารของเมียนมามีการเข้าไปตามบ้านทั้งในเมืองและนอกเมือง โดยเฉพาะในรัฐกะเหรี่ยง ตั้งแต่เมือง พะอัน มะละแหม่ง เมียวดี หากพบชายหญิงอายุตามเกณฑ์จับใส่รถไปฝึกทหารโดยไม่ได้รับเงินเดือน

ข้อมูลอินไซด์ ประชาชนเมียนมาขณะนี้ขวัญเสีย และรู้ว่ “มิน อ่อง หล่าย” แพ้แน่

พวกนักธุรกิจ-พ่อค้ารายใหญ่กำลังเตรียมตัวย้ายทรัพย์สิน และออกนอกประเทศ สินค้าอุปโภค-บริโภคขาดแคลนและแพง เนื่องจากเส้นทางถนนเชื่อมชายแดนเส้นทางการค้าสำคัญถูกตัดขาด เช่น ทางเหนือเมืองเล่าก่าย-เมืองร่วยลี (จีน) ทางตะวันตกเส้นทางเมืองตัญ-มณีปุระ (อินเดีย) อีกทั้งเส้นที่เชื่อมกับอินเดียด้านอำเภอบงกตกันหนัก กองกำลังกลุ่มฮาร์กันกำลังล้อม “เมืองจิตตเว” เมืองหลวงของรัฐยะไข่

ขณะที่เส้นทางขนส่งสินค้าหลักจากไทยไปเมียนมา ถนนเชื่อมแม่สอด-เมียวดี-ย่างกุ้ง ถูกกองกำลังกะเหรี่ยงยึดได้จนไปถึงรัฐคะเรนติดกับจังหวัดแม่ฮ่องสอน เดิม

• ดร.สมชาย หภาพริญ
สมาชิกวุฒิสภา

พอ เห็นอัตราการขยายทางตัวเศรษฐกิจ (GDP) ค่ากว่าเพื่อน การส่งออกลดลง ผลผลิตเกษตรตกต่ำ ต้นทุนการผลิตสูง สินค้าอุตสาหกรรมในประเทศสินค้านำเข้าไม่ได้ และอื่น ๆ เราก็มี

จะโทษสารพัดเรื่องที่เป็นสาเหตุทำให้ผลผลิต หรือสินค้าของเราแข่งกับชาวบ้านไม่ได้ ไทยขาดเงิน ฟ้าอากาศ พายุติดกรรมลูกค้าเปลี่ยนไป น้ำมันแพง ภัยพิบัติ วิกฤติเงินเฟ้อขึ้น เศรษฐกิจโลกตกต่ำ สงคราม และการเมืองระหว่างประเทศ และอื่น ๆ สารพันเรื่อง ทั้ง ๆ ที่สาเหตุสำคัญที่สุดในเรื่องนี้ ก็คือ เราสู้คู่แข่งไม่ได้

ตัวอย่างการส่งออกของเราที่ไม่ค่อยดีนัก ในช่วงที่ผ่านมา แม้ว่าสาเหตุหนึ่งก็คือ เศรษฐกิจโลกที่ชะงักจากสงคราม ดอกเบี้ยสูง น้ำมันแพง หรืออื่น ๆ ซึ่งทั้งโลกรวมถึงคู่แข่งเราก็เจอปัญหานี้เหมือนกัน ดังนั้น เราต้องเอาใจใส่กับปัจจัยที่เกี่ยวกับตัวเราเองครับ ปัจจัยที่เราทำอะไรได้ด้วยตัวเราเอง และผมว่าปัจจัยที่สำคัญเหล่านี้แหละครับที่ทำให้เราแข่งกับชาวบ้านไม่ได้

ถ้าวิเคราะห์ง่าย ๆ ปัจจัยภายในที่ทำให้เราส่งออกได้น้อยลงนั้น อาจมีหลายสาเหตุ คือ อาจมาจากเราไม่สามารถผลิตสินค้าใหม่ ๆ โลกต้องการได้ ซึ่งมักเป็นสินค้าที่มีความเข้มข้นของนวัตกรรม และเทคโนโลยีสมัยใหม่ นอกจากนี้ เรายังพึ่งพิงการส่งออกในรายการสินค้าเดิม ๆ แถมนยังมีมูลค่าต่อหน่วยลดลงไปอีกด้วย

จะเห็นได้ว่ารายการสินค้าที่เราส่งออกเมื่อ 20 ปีที่แล้ว กับปัจจุบัน มากกว่าครึ่งเป็นรายการสินค้าเดิม ๆ เช่น ยานยนต์ และ ชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ เคมีภัณฑ์เบื้องต้น ฯลฯ และถ้ามองให้ลึกลงไปจะพบว่า ส่วนมากก็ยังเป็นของต่างชาติ และกระจุกตัวอยู่ในไม่กี่บริษัทใหญ่ ๆ อีกด้วย

นอกจากนี้ เรายังมีปัญหาด้านทุนการผลิต สูงกว่าชาวบ้าน และอยู่ในภาคเกษตร เราเจอพบว่าความสามารถในการผลิตของเราเพิ่มขึ้นมาตลอด เพียงแต่เพิ่มขึ้นในอัตราต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของโลก และช้ากว่าคู่แข่งสำคัญอยู่มาก ซึ่งผู้เชี่ยวชาญก็รู้ว่มาจากสาเหตุสำคัญ อาทิ การทำเกษตรแปลงเล็กเกินไป การรวมกลุ่มไม่ครบตลอดห่วงโซ่

ต้นทุนปัจจัยการผลิตสูง การผลิตไม่มี

โอกาสหรือความเสี่ยง เมียนมาบังคับเกณฑ์ทหาร คนหนีตายเป็นแรงงานไทย

กองทัพกะเหรี่ยง “BGF” ผู้นำคือ นายพลเมืองจิตตเว อยู่ย่างกุ้ง ได้ประกาศเป็นกลางไม่ร่วมกับรัฐบาลเมียนมา มีผลทำให้เส้นทางตะวันออกเชื่อมชายแดนไทยตั้งแต่ กาญจนบุรี ไปจนถึง แม่ฮ่องสอน ถูกตัดขาด

เส้นทางชายแดนไทยจากชายแดนแม่สอด ไปเมืองย่างกุ้งถนนหลักถูกทำลาย ต้องอ้อมขึ้นเขาผ่านเส้นทางเก่าผ่าน “เมืองกะเหรี่ยง” เป็นเส้นทางเสี่ยงจากอุบัติเหตุ และอยู่ในเส้นทางที่กำลังรบกัน อีกทั้งต้องอ้อมและเสียค่าคุ้มครองทำให้ค่าขนส่งจากศูนย์ขนส่งเมียวดีไปเมืองย่างกุ้ง ค่าขนส่ง (รถ 22 ล้อ) ราคา 28,000 บาทเพิ่มเป็น 60,000 บาท

และจากชายแดนไทยข้ามสะพานมิตรภาพไปศูนย์ขนส่งเมียวดีระยะทาง 16 กิโลเมตร มีด่านกะเหรี่ยง 5 ด่าน เสียภาษีเดือนเพิ่มจากดั้นละ 750 บาทเป็น 1,500 บาท ที่กล่าวทำให้บรรณสินค้าลดลง และค่าขนส่งที่สูงทำให้ราคาสินค้าในเมียนมาพุ่งสูง

การเกณฑ์ทหารของรัฐบาลเมียนมา ทำให้คนหนุ่ม-สาวหากไม่หนีออกจากบ้าน ส่วนหนึ่งจะไปเข้ากับกองกำลังชาติพันธุ์ กลุ่มที่หนีส่วนใหญ่จะมุ่งเข้าไทยโดยติดต่อกับญาติ-เพื่อนที่ทำงาน ค่าใช้จ่ายแบบ “One Stop Service” คนละประมาณ 20,000 บาท เป็นวาระฟรี-ส่งถึงที่อยู่ในประเทศไทยจนถึงกรม.

ปัจจุบันแรงงานเมียนมาถูกกฎหมายที่อยู่ในไทยมีประมาณ 2.374 ล้านคน คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 76.2 ของแรงงานต่างชาติรวมกันในช่วง 1 ปีที่ผ่านมา แรงงานถูกกฎหมายเมียนมาเพิ่มขึ้น 5.74 แสนคน เข้ามาตาม MOU (มาตรา 59) ประมาณ 2.742 แสนคน และตามมติกรม. จำนวน 2.099 ล้านคน ในจำนวนนี้ยังไม่รวมแรงงานเมียนมาผิดกฎหมายอีกนับล้านคน (บางข้อมูลระบุว่ามากกว่า 4 ล้านคน)

แรงงานเมียนมาส่วนใหญ่อยู่ในภาคอุตสาหกรรม-บริการ เช่น อุตสาหกรรมแปรรูปอาหาร, อุตสาหกรรมชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์, อุตสาหกรรมชิ้นส่วนยานยนต์และผลิต

ยางรถ, อุตสาหกรรมทำเสื้อผ้า, ทำงานในภาคก่อสร้าง, ประมง รวมถึงใช้แรงงานทั้งในร้านอาหาร-แรงงานยกเคลื่อนสินค้าในภาคโลจิสติกส์ ตลอดจนทำงานตามบ้านครัวเรือน

แรงงานผิดกฎหมายส่วนใหญ่จะทำงานในภาคเกษตรและปศุสัตว์ เช่น กว๊านพะวาร์, ตัดอ้อย, มันสำปะหลัง, เลี้ยงหมู-ไก่, ฟาร์มกุ้ง, งานในส่วนผัก-สวนผลไม้ งานเหล่านี้ขาดแคลนคนและแรงงานไทยเลือกที่จะไม่ทำ แรงงานเมียนมาชอบทำงานอยู่ในเมืองใหญ่ส่วนใหญ่อยู่ในกทม. ตามด้วยจังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งถือเป็นจังหวัดที่ 2 ในไทย ที่เหลือกระจายอยู่จังหวัดที่เป็นฐานอุตสาหกรรม เช่น สมุทรปราการ ปทุมธานี นครปฐม ฯลฯ

วิกฤตที่เกิดจากสงครามกลางเมืองในประเทศเมียนมา ทำให้คนหนีเข้ามาเข้ามาในไทยเป็นจำนวนมาก เป็นทั้งโอกาสและความเสี่ยง ไทยต้องให้ความสำคัญกับแรงงานเมียนมา เนื่องจากเราเข้าสู่สังคมสูงอายุสมบูรณ์ (Complete Aged Society) สดุด้านคนสูงวัยสูงถึงร้อยละ 20 และอายุเฉลี่ยดำรงชีพอยู่ถึง 40 ปีกับ 7 เดือน ซึ่งเป็นระดับคนวัยกลางคนทำให้ผลิตภาพแรงงานต่ำ และแรงงานขาดแคลน

จากทัศนคติเศรษฐกิจไทยยังเคลือบไปสู่ “AI” และ “Smart Technology” ได้จำเป็นต้องพึ่งพาแรงงานเข้มข้นทั้งภาคอุตสาหกรรม-บริการ และ เกษตรกรรม รัฐบาลต้องมีมาตรการและนโยบายแรงงานต่างด้าวให้ชัดเจนว่าจะไปในทิศทางใด แรงงานเมียนมาที่ทะลักเข้ามาหาอย่างไ้จะนำมาใช้ประโยชน์ต่อเศรษฐกิจของชาติ ซึ่งดีกว่าการเปิดพรมแดนให้คนจีนและแรงงานสีเทาจีน แต่เข้ามาเย่อชีพ และ ค่าชากินรวมเหลือแต่กำไร มีแต่ธุรกิจสั่งหาขายคอนโดที่จจะรวย และได้ประโยชน์...●

เราสู้คู่แข่งไม่ได้

ประสิทธิภาพ ไม่มีคุณภาพ หรือไม่เป็นไปตามมาตรฐาน การเฝ้าระวังการไม่อดการค้า การจัดการที่ดินทำกินไม่ชัดเจน ฯลฯ เราว่าปัญหาดี และรู้ว่าจะต้องทำอะไร แต่เราก็ไม่ทำแบบเดิม และตั้งความหวังว่าปัจจัยภายนอกจะกลับมาดีอีกครั้ง

ผมว่าถึงเวลาที่เราต้องหันกลับมามองตัวเอง แล้วพัฒนาขีดความสามารถของเราอย่างจริงจัง เพียงแต่หยุดหันไปมองรอบด้าน และโทษสารพัดรอบตัวแบบที่ผ่านมา แต่กลับมาดูตัวเองเพื่อสร้างสิ่งที่มีอยู่ให้ดีขึ้น และเติมเต็มในสิ่งที่ขาดให้ครบ นั้นแหละครับที่เราเรียกว่า การพัฒนาขีดความสามารถ หรือ Productivity

Productivity ถ้าแปลง่าย ๆ ก็หมายถึง การทำ สร้าง หรือ ผลิต อะไรสักอย่างหนึ่ง โดยใช้ต้นทุนที่ถูกลง ใช้วัตถุดิบที่น้อยลง ใช้เวลาลดลง มีของเสียลดลง หรือ การใช้วัตถุดิบเท่าเดิม เวลาเท่าเดิม แรงงานเท่าเดิม แต่ได้ผลผลิตที่มากขึ้นดีขึ้น ...อันนี้แปลตามความหมายแบบแคบครับ

แต่ถ้ามองกว้างขึ้นในเชิงนโยบายมหภาคแล้ว เจ้าตัวนี้ คือ ตัวกำหนดขอบเขตของความสามารถ หรือ ศักยภาพของระบบเศรษฐกิจ องค์กร หน่วยงาน หรือ บุคคล ดังนั้น ถ้าเราต้องการเก่งกว่าเดิม ดีกว่าเดิม ทำงานได้มากกว่าเดิม และเร็วกว่าเดิม เราก็ต้องขยายขอบเขตของศักยภาพทางเศรษฐกิจ (Economic Potential) ของเราให้สูงขึ้น นั่นก็คือ เราต้องทำให้ productivity ของเราสูงขึ้น โดยกิจกรรมนั้น ต้องมองทั้งเรื่องภายในองค์กร ภายนอกองค์กร รวมทั้งปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเรื่องนี้

เรื่องภายในองค์กร เราต้องดูตั้งแต่กระบวนการบริหาร Business model ความสามารถของบุคลากร ความทันสมัย และเหมาะสมของ

เทคโนโลยีที่ใช้ในการผลิต การสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้า และการให้บริการ แม้แต่เรื่องระเบียบและการบริหารจัดการทุกอย่างในองค์กร ตั้งแต่การจัดการโลจิสติกส์ภายใน การนำระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ (IT) มาใช้ในกระบวนการเพิ่มประสิทธิภาพ รวมทั้ง การเคลื่อนไหวของตัวสินค้าและข้อมูลข่าวสาร

ส่วนเรื่องภายนอกจะเป็นเรื่องของ Ecosystem ที่จะช่วยให้องค์กร หน่วยงาน ธุรกิจ ในระบบเศรษฐกิจนั้น สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อช่วยพัฒนา สนับสนุน ไม่ก่อให้เกิดต้นทุนด้านการเงิน เวลา และ บุคลากรโดยให้ชัด หากถอดเรื่องนี้ออกมาเป็นเรื่องนโยบายประสิทธิภาพ เพื่อช่วยพัฒนา สนับสนุน ไม่ก่อให้เกิดต้นทุนต่อภาคเอกชนโดยไม่จำเป็น

ซึ่งเราก็พยายามทำ Regulatory Guillotine มานานแล้ว แต่ก็ไม่อย่าง่าง ๆ เหลือเกิน และก็ไม่ใช่ว่าแล้วส่วนมาก ก็แค่เพื่อให้หน่วยงานกำกับทำงานง่าย แทนที่จะเป็นภาระอำนวยความสะดวก หรือ ภาระของผู้ประกอบการหรือประชาชน

ส่วนเรื่องการเติมเต็มสิ่งที่ขาด และยกระดับคุณภาพของปัจจัยเสริมก็จำเป็นอยู่ยิ่ง อาทิ การพัฒนาทักษะฝีมือแรงงาน การกำหนดมาตรฐานฝีมือแรงงาน ระบบการศึกษาของสถาบันการศึกษาที่ดี การมีหน่วยวิจัยที่ช่วยพัฒนาวิวัฒกรรม และสนับสนุนการพัฒนาภาคเอกชน เพื่อเพิ่มขีดความสามารถ

การสร้างจิตสำนึกและสร้างแรงจูงใจให้กับภาคเอกชน เพราะการเพิ่มผลิตภาพทำแทนกัน

ไม่ได้ครับ และอื่นๆ อีกค่อนข้างเยอะครับ โดยเฉพาะเรื่องของ Big Data ที่ช่วยให ภาคเอกชนนั้นสามารถได้ข้อมูลครบถ้วน ในการตัดสินใจทางธุรกิจอย่างมีประสิทธิภาพ ...

ทั้งหมดนี้ ในการพัฒนา Productivity ตามระบบบริหารบ้านเราที่เกี่ยวข้องกับหลายกระทรวง หลายหน่วยงานมาก ดังนั้น ผมก็ยังเชื่อว่าจำเป็นต้องมีเจ้าภาพครับ เพราะการพัฒนา productivity ของประเทศนั้น จำเป็นต้องมีการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง

และที่ผ่านมาทั้งที่กันกะจัดกระจาย ยังไม่เคยมีการมีตัวร่วมกันให้ภาพใหญ่ทั้งหมดของประเทศ เนื่องจากหลายเรื่องต้องทำพร้อมๆ กัน และทำทั้งหมด และยังสอดคล้อง สนับสนุนกัน ถึงจะมีประสิทธิภาพในการยกระดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศในภาพรวมได้

ส่วนด้านการบริหารโยยานั้น เจ้าภาพต้องทำภาพรวมและกำหนดเรื่องที่จะต้องทำทั้งหมดออกมา แล้วส่งต่อไปให้หน่วยงานอื่นๆ เดินตาม function ของเขา และต้องมีการติดตามอย่างต่อเนื่อง เพราะเรื่องราเหล่านี้ ไม่ใช่ทำวันสองวัน หรือ ปีสองปี แต่จะอย่างต่อเนื่องหลายๆ ปี อย่างที่คนบอกว่า กรุงโรมที่ยิ่งใหญ่ไม่ได้สร้างในวันเดียว แต่ก็เหมือนกันครับ การเจริญเติบโตต่อเนื่องและยั่งยืนนั้น ต้องมาพร้อมๆ กับการสร้างศักยภาพ การเพิ่มประสิทธิภาพ และการพัฒนาขีดความสามารถที่ต่อเนื่องครับ

ผมเชื่อว่ารัฐบาลที่เรื่องนี้เป็นวาระแห่งชาติครับ และมอบหมายให้หน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งเป็นเจ้าภาพเป็นผู้ดูแลในภาพรวม แล้วถอดออกมาเป็นแผนปฏิบัติการที่ชัดเจนจะเป็นกลุ่มแผนงานตามภารกิจ หรือ สาขาการผลิต เช่น การพัฒนาผลิตภาพการผลิตสาขาอุตสาหกรรม สาขเกษตร หรือ สาขาบริการ หรือจะแยกตามเป้าหมายด้วย อาทิ Productivity for Sustainability หรือจะ Green Productivity หรือย่อยลงมานิดนึง ก็ไม่ผิดกติกา เช่น Productivities toward Carbon Neutral ซึ่งแล้ววิธีการจัดกลุ่มเป้าหมายเพื่อความชัดเจนและความแท้

แต่ที่สำคัญสุดก็คือ เจ้าภาพต้องมีภาพใหญ่ของผลิตภาพการผลิตว่า ต้องทำอะไร และวางไว้ให้ครบถ้วน และกำหนดเป้าหมาย พร้อมหน่วยงานรับผิดชอบที่เกี่ยวข้อง และต้องทำตามทิศทางของภาพรวม นอกจากนี้ เจ้าภาพใหญ่ต้องเฝ้าติดตาม และประเมินผลอย่างต่อเนื่องครับ

ผมเชื่อว่าเรื่องนี้อย่างต้องทำและต้องเริ่มเดี๋ยวนี้ครับ ไม่ใช่เนิ่นน เราจะได้ยินเสียงบ่นไม่หยุดว่า GDP เราต่ำกว่าชาวบ้าน การส่งออกชะลอตัว การลงทุนเติบช้ากว่าคู่แข่ง โดยหันไปโทษคนอื่น โห้โชคชะตา และหวังแต่รอคอยให้ทุกอย่างกลับมาดีต่อตัวเองตั้งเดิม แต่ไม่สู้ที่จะพัฒนาตนเอง

ทำเรื่องยาก ตรงที่ใช้เวลาจน กว่าจะเห็นผล แต่ทางออกง่ายมากครับ เพียงแต่ต้องการรัฐบาลที่มีวิสัยทัศน์ และความกล้าหาญทางการเมือง ที่จะทำเรื่องระยะยาวเพื่อประเทศและคนในอนาคต แต่เนิ่นๆ 9 ครับ ●